

יחי המלך

קונטרס שבועי בענייני גאולה ומשיח

משיחות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א מליובאוויטש

גליון א' תקלג

ערב שבת קודש פ' לך לך, י"ב מ"ח ה'תשפ"ד

יוצא לאור על-ידי

תלמידי ה'קבוצה', "חיילי בית דוד" - בית משיח 770

במסגרת אגודת חסידי חבי"ד באה"ק, תחת נשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א

ע"ג שנה לנשיאות כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א וקכ"א שנה להולדתו

יחי אדוננו מורנו ורבינו מלך המשיח לעולם ועד

מוקדש

לכ"ק אדמו"ר שליט"א

מלך המשיח

מהרה יגלה אכ"ר

לזכות

הת' לוי יצחק שי'

לרגל יום ההולדת שלו לאוי"ש"ט,

ביום י"ג מ"ח ה' תהא שנת פלאות דגולות

ולזכות אחיו ואחותו

חיילי "צבאות השם" מנחם מענדל ואידל מרגריט שיחיו

ולזכות הוריו

הו"ח ר' יוסף חיים וזוגתו מרת הדס אסתר שיחיו אורן

*

נדפס ע"י זקניהם

הו"ח ר' ישראל וזוגתו מרת מזל שיחיו אורן

הו"ח ר' רחמים הכהן וזוגתו מרת ליליאן עליה שיחיו דואק

נדפס לעילוי נשמת

ר' אפרים יונה ב"ר אורי אהרן יואל ז"ל זיסק

ולע"נ מרת חי' רחל בת ר' פנחס זליג ז"ל

ולע"נ ר' מאיר ב"ר צבי ע"ה ולע"נ ר' פנחס זליג ב"ר יצחק ע"ה

ו"הקיצו ורגנו שוכני עפר" והם בתוכם, ולזכות כל משפחותיהם שיחיו - לשפע ברכות עד בלי די

גלות מצרים וביאת הארץ באלף השלישי

בקשר עם פרשת השבוע, הבאנו צילום (מוקטן) נדיר ממענה כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א לשאלות המניחים בשיחת ש"פ לך לך ה'תשד"מ – על הביאור שנאמר בהתוועדות בפירוש רש"י בפרשתנו (יז, ה)

(הקטע נדפס בלה"ק ב'התוועדויות' תשד"מ ח"א ע' 441 ואילך (המענה שולב שם בפנים ובשוה"ג). הענין כולו נדפס לאחמ"כ בלקו"ש חכ"ה ע' 62 ואילך)

להלן פענוח הקטעים בהם באו הוספות כ"ק אד"ש מה"מ (באו בהדגשה):

דער יו"ד פון "שרי" האָט מען בפועל אוועקגענומען פון שם "שרה", און מ'האָט עס פרשט אומגעקערט הונדערטע יאָרן שפעטער צו "יהושע", נאָכמער: שינוי שם שרה און שינוי שם יהושע זיינען געווען אין צוויי באַזונדערע תקופות (הנהגות, מדות: אלף שנה*): שינוי שם שרה איז געווען בהזמן דקודם גלות מצרים, אָבער נאָך גזירת בין הבתרים אויפ'ן גלות, און שינוי שם יהושע – בקשר** מיט ביאת הארץ; היינט וואָס איז דאָס אַ ראי' צו דעם רי"ש פון "אברם" וואָס איז געבליבן במקומה, "לא זזה ממקומה", בשם "אברהם"!!

(* ולהעיר מרמב"ן (בראשית ב, ג) שתקופות שונות קשורות עם אלף שנה שונים (שית אלפי שנין דהוי עלמא), ע"ד ששת ימי בראשית ששת מדות – ידוע אשר כל מדה (ותקופה) כלולה מכל המדות, וכנראה במוחש אשר בכל אלף שנה דהנ"ל – היו כמה שינוים, ובנדו"ד (אלף השלישי) גלות מצרים (גבורה שבו) וביאת הארץ (חסד שבו) – ובסגנון הרמב"ן: כל אלף כולל מכל ששת האלפים, וגלות מצרים וביאת הארץ – הם ב"אלף" שונה שבאלף השלישי עצמו.

** שלא יכשל בעצת מרגלים – ויכניס את בני לארץ.

מוקדש לעילוי נשמת

הרה"ח ר' משה נחום בהרה"ח ר' מרדכי מענדל ע"ה קדנר

נפטר כ"ב ניסן - אחרון של פסח, ה'תשע"א

יה"ר שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והוא בתוכס, בגאולה האמיתית והשלימה

תיכף ומיד צ"ל ה"לך לך .. אל הארץ אשר אראך"

כבר עבר "זמנה" של הגאולה האמיתית והשלימה, ועד ש"כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה שנשלמה כבר בתכלית ● כך שצריך להיות ה"לך לך .. אל הארץ אשר אראך" תיכף ומיד ממש ממש ● כולל גם הפירוש ב"אראך", "אראה ואגלה אותך בעצמך", שהקב"ה מגלה ומראה את כל מה שיהודי אוצר בתוכו ● משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשוון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה

שהסיפור דמתן-תורה הוא בפרשת יתרו (ואילך), הרי התחלת הענין נפעלה כבר ע"י עבודתו של אברהם אבינו, "אחד הי' אברהם"⁵. וכיון שעיקר ענינו של אברהם אבינו מתחיל בפרשתנו (אע"פ שכבר בסוף פרשת נח⁶ מסופרים כמה פרטים אודות אברהם ושרה ולוט בן אחיו), הרי שההתחלה דמתן-תורה היא בפרשתנו, החל מהציווי לאברהם שבהתחלת הפרשה "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך אל הארץ אשר אראך".

ב. והנה, תוכן הציווי "לך לך מארצך וגו'" הוא, שאפילו לאחר כל העבודות והעליות, ועד לעליות באין-ערוך, שנתעלה אברהם בעבודתו בהיותו בחרן, כולל גם פעולתו באנשי חרן – "ואת הנפש אשר עשו בחרן"⁷ – צריכה להיות עליו באופן ד"לך לך", באופן

[ניגנו "זאָל שוין זיין די גאולה", ואח"כ אמר:]

א. בשבת זו קוראים בתורה את כל פרשת "לך לך", להיותה השבת השלישית לאחרית שבת בראשית בה קראו את פרשת בראשית.

וכמורמוז גם בהתחלת (ושמות) הפרשיות – החל מהפרשה הראשונה, פרשת "בראשית", מלשון ראשית והתחלה, ולאחר-מכן בשבת השני' קראנו את הפרשה השני', פרשת נח, "אלה תולדות נח נח גו" ב' פעמים, וכעת בשבת השלישית – קראנו את פרשת "לך לך", שבה הותחל הענין דמתן-תורה!¹ (כמבואר בכתבי האריז"ל²), "אוריין תליתא"³.

ומבואר בזה בחסידות⁴ – שאע"פ

(1) ראה ע"ז ט, א.

(2) ראה ל"ת להאריז"ל ריש פרשתנו. הובא ונת' באוה"ת חיי שרה ככו, א ואילך.

(3) שבת פח, א.

(4) ראה תו"א פרשתנו יא, ג. אוה"ת שם ח"ו תתרעה, ב ואילך. לקו"ש חט"ו ע' 83 ואילך. ספר השיחות תש"ח ח"א ע' 97 ואילך. וראה ספר הערכים

חב"ד ערך אברהם ע' עא ואילך. וש"נ.

(5) יחזקאל לג, כד.

(6) יא, כז ואילך.

(7) פרשתנו יב, ה.

ד"הליכה", שהליכה אמיתית היא כשמתעלה לדרגה שהיא למעלה באין-ערוך ממעמדו ומצבו הקודם⁸, אף שגם הוא מעמד ומצב נעלה ביותר!

וכמודגש גם בדיוק לשון הפסוק – "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך גו", שה"הליכה" היא לא מסתם ארץ, אלא "מארצך" דאברהם, כיון שפעל בארצו עד שהי' ניכר בה שהיא "ארצך", ועד"ז "מולדתך", וכמו-כן "בית אביך", דאף שמדובר על תרח, הרי כתיב⁹ "ואתה תבוא אל אבותיך בשלום תקבר בשיבה טובה" "ללמדך שעשה תרח תשובה"¹⁰ [נוסף על ה"שיבה טובה" דאברהם שבפסוק זה, ש"בשרו שיעשה ישמעאל תשובה בימיו וכו"¹⁰, ועד ש"מת ה' שנים קודם זמנו"¹⁰ מטעם זה]; ולאחרי כל זה נצטווה אברהם "לך לך" – שעבודתו תהא באין-ערוך לעבודתו עד אז!

וגודל עבודתו של אברהם ב"ארצך" מובן גם מאריכות דברי הרמב"ם¹¹ – "כיון שנגמל איתן זה, התחיל לשוטט בדעתו... עד שהשיג את דרך האמת... והתחיל לעמוד ולקרוא בקול גדול לכל העולם ולהודיעם שיש שם אלוהא אחד לכל העולם ולו ראוי לעבוד כו", עד שגבר עליהם ונעשית "ארצך".

ויש להוסיף בדיוק לשון הרמב"ם "איתן" – ששם זה מדגיש במיוחד את התוקף והחוזק של אברהם אבינו, שלא התפעל מהרוב, אע"פ שהוא הי' (לא סתם מיעוט אלא) מיעוט שאין מיעוט למטה הימנו. ואעפ"כ פעל והתעסק עם אנשי ארצו עד שנעשתה "ארצך".

ובפרט, שכל זה הי' עוד כששמו הי'

"אברם" בלבד, לפני שנקרא בשם "אברהם כי אב המון גוים נתתיך"¹², כך שאז אומות-העולם תפסו מקום לגביו – ואעפ"כ לא התפעל מהם!

ומכל זה מובן גודל ההפלאה בעבודתו של אברהם אבינו עוד בהיותו בחרן, עד שעשה ממנה "ארצך"!

ולאחרי כל זה – נצטווה "לך לך מארצך וממולדתך ומבית אביך גו", להתעלות באופן של "הליכה", עליו שבאין-ערוך לגמרי לגבי כל עבודתו עד אז!

ג. ומזה מובן גם – שאם עוד בהיותו בחרן, עבד עבודתו באופן של "איתן", שלא התפעל מכל אומות העולם, ועד שהם לא תפסו מקום לגביו, הרי עאכ"כ לאחרי שקיים את ציווי הקב"ה "לך לך", בהליכה אמיתית שבאין-ערוך, שאז הקב"ה כרת עמו ברית, "אני הנה בריתי אתך והיית לאב המון גוים"¹³ – שכל ה"המון גוים" לא תפסו מקום לגביו כלל!

ועד לתכלית השלימות בעבודתו שבסיום הפרשה – ששמירת הברית האמורה היא ע"י ה"בריתי בבשרכם לברית עולם"¹⁴, ברית מילה. שתוכנה וענינה, שה"בריתי" חודרת "בבשרכם", בגשמיות ועד לחומריות של היהודי, שלכן¹⁵ הברית היא דוקא באבר שבו נדרשת זהירות מיוחדת מענין החומריות, וע"י הברית הרי אדרבה – נעשה "חפצא של קדושה". ועאכ"כ בזמן ההוא, כשהי' זה ה"חפצא של קדושה" היחידי, שלכן, כאשר רצה אברהם אבינו להשיב את עבדו, הוצרך לומר לו "שים נא ירך תחת ירכי"¹⁶ [אע"פ שגם אז הי' כבר מזבח וקרבות, וכמודבר

(8) ראה סה"מ תר"ס ע' קז ואילך. ובכ"מ.

(9) פרשתנו טו, טו.

(10) פרש"י עה"פ.

(11) הל' ע"ז פ"א ה"ג.

(12) פרשתנו יז, ה.

(13) שם, ד.

(14) שם, יג.

(15) ראה מו"נ ח"ג פמ"ט.

(16) חיי שרה כד, ב ובפרש"י.

יש דרך אחת שאותה עוד לא ניסו כדי לצאת מהגלות...

בין כל העצות לתקן את הענין של "החושך יכסה ארץ וערפל לאומים" בעולם, למרבית הפלא, ניסו כל מיני דרכים, ורק את דרך השמחה לפרוץ על-ידה את גדר הגלות – עשו יחידים בלבד, או שעשו בחשאי, או מזמן לזמן וכו'.

אבל צריך הרי להרעיש את העולם ("אויפשטורעמען די וועלט") ולהוציאו מגלותו, שזה קשור בכך שיהודי מוציא את עצמו מגלותו הפנימית, אשר העצה לזה היא – ע"י שיהי' בשמחה, ששמחה פורצת את כל הגדרים גם גדרי הגלות.

(תרגום חפשי משיחת כ"ה מרחשון ה'תשמ"א - בלתי מוגה)

...בריקוד

כ"ק מו"ח אדמו"ר כותב לא' במכתב, אמרה מסביו – הרבי מהר"ש: העולם אומר שכשאי אפשר ללכת מלמטה צריכים לעבור מלמעלה ואני אומר שצריכים לכתחילה לעבור מלמעלה ("לכתחילה אריבער").

הגלות מתארך זמן רב, שאי אפשר לצאת מזה כיון שהלכו בעצבות. שהקב"ה יעזור שילכו בצד השני, בשמחה, ויצאו בריקוד מהגלות בקרוב בימינו ממש, וכשזה יהי' בשמחה ובריקוד, זה יהי' מהר יותר.

(תרגום חפשי משיחת שמחת ביה"ש ה'תשי"ד - בלתי מוגה)

בפ' לך לך – מודגש כללות ענין הגאולה

ומפ' נח באים מיד לפ' לך לך – שבה מודגש כללות ענין הגאולה, כפי שמבאר אדמו"ר מהר"ש [שהשנה היא שנת המאה להסתלקות-הילולא שלן] בא' ממאמריו, שבאותיות הכפולות (ובעניננו – כ"ף סופית, "לך") מרומז ענין הגאולה, וגם כללות ענין הכפל – "לך לך" (ב"פ) – מרמז על ענין הגאולה (ומכיון שמאמר זה נדפס כבר – יכולים לראות את ביאור הענינים בזה).

זאת אומרת, שנוסף לזה שכללות השנה כולה היא שנה מבורכת בכל הענינים, יהי' בשנה זו גם ענין הגאולה [.] במהרה בימינו ממש.

(משיחת א' דר"ח חשון ה'תשמ"ג - בלתי מוגה)

הכוונה הפנימית של הירידות ב"וואַל סטריט"

ויהי-רצון, שלאחרי ה"רעש" שהי' לאחרונה ב"וואַל סטריט", יתברר ויתגלה שהי' זה באופן של ירידה צורך עלי', כלומר, שהכוונה הפנימית היא שיבואו לעשירות גדולה ביותר, אלא, שמתעם הידוע ליוצרה הוצרכה להיות עלי' (עשירות) זו ע"י הקדמת הירידה דוקא. ובפשטות – שתהי' עשירות כפשוטה לכאו"א מישראל, והעיקר שינצלו את העשירות לנתינת הצדקה בשופי [. . .] והרי הובטחנו ש"גדולה צדקה שמקרבת (ומביאה) את הגאולה – גאולה האמיתית והשלימה ע"י דוד מלכא משיחא, במהרה בימינו ממש, ממש. (משיחת ש"פ וירא, ט"ו מרחשון ה'תשמ"ח - בלתי מוגה)

קעת נותר רק ללכת "אל הארץ אשר אראך"

ובפרט ובהדגשה בדורנו זה – דרא דעקבתא דמשיחא, שבא לאחרי ריבוי העבודה (ד"לך לך גו") מתוך מסירת נפש בכל הדורות שלפני זה (עד לזמן אברהם), כולל גם בהעבודה ד"עשה כאן ארץ ישראל",

וקעת כבר נסתיים הכל, כפי שכ"ק מו"ח אדמו"ר אמר שצריך רק "לצחצח את הכפתורים", וצריך להיות רק "עמדו הכן כולכם" – ללכת "אל הארץ אשר אראך" בפשטות, ושם גופא – בירושלים עיר הקדש, להר הקודש, לבית המקדש השלישי, עד לתוך קודש הקדשים.

(משיחת ש"פ לך לך י"ג מרחשון ה'תש"נ - מוגה)

תקופת ההכנה לגאולה נשלמה כבר בתכלית

ויהי רצון שנזכה ויכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין", כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך . . אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה" – עוד לפני קריאת התורה דמנחה, לפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש!

(משיחת ש"פ לך לך י"א מרחשון ה'תשנ"ב - בלתי מוגה)

בהתוועדות שלפני-זה¹⁷].

וזהו גם הלימוד מענין זה, שעל כל יהודי לדעת שהגשמיות שלו היא ענין של קדושה. וכך זה (במדה מסויימת) מיד משנולד, אע"פ שהוא עדיין לפני הברית – אם מפני שאינו עדיין בן שמונה ימים, או מפני שהמילה נדחתה (בגלל ענינים בלתי רצויים אבל) ע"פ הלכה, שאז הרי זו מילה שלא בזמנה ש"אינה דוחה לא את השבת ולא את יו"ט"¹⁸ – וכמדובר כמה פעמים¹⁹ בנוגע לחילוקים בין מילה בזמנה למילה שלא בזמנה.

ד. ויהי רצון, שנזכה תיכף ומיד לגאולה האמיתית והשלימה (ובפרט לאחרי הניגון דלעיל) – שכבר עבר "זמנה", ועד ש"כבר כלו כל הקיצין"²⁰, כולל גם תקופת ההכנה לגאולה, שנשלמה כבר בתכלית, עד כדי כך שגם הכפתורים הינם בשלימות²¹, כך שתיכף ומיד צריך להיות ה"לך לך . . אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה"²² – עוד לפני קריאת התורה דמנחה, ולפני המשך ההתוועדות ברגע שלאחרי רגע זה, אלא דוקא תיכף ומיד – ממש ממש ממש!

ובפרט ע"פ הפירוש²³, שע"י ה"התהלך בארץ לארכה ולרחבה" עשה אברהם קנין בכל ארץ-ישראל, ומכיון שכל יהודי הוא היורש (תיכף משנולד) דאברהם אבינו, הרי מובן, שלכל יהודי יש חלק בארץ שירשו מאברהם.

17 שיחות תנש"א – ש"פ נשא הערה 50. ש"פ בהעלותך הערה 59.

18 שבת קלג, א. רמב"ם הל' מילה פ"א ה"ט.

19 ראה גם לקו"ש לך לך דשבוע זה (תשנ"ב).

20 סנהדרין צז, ב.

21 ראה ספר השיחות תשמ"ח ח"א ע' 355.

22 פרשתנו יג, יז.

23 ראה ב"ב ק, א. אוה"ח פרשתנו עה"פ. שם ט, יח. פרשת דרכים דרוש ט. וראה לקו"ש חט"ו ע' 104. ח"כ ע' 308 ואילך.

וכדמוכח מהפסק-דין של אדמו"ר הזקן²⁴ בנוגע לכתיבת פרוזבול בזמן-הזה, שמה מובן²⁵, שלכל יהודי יש קרקע, אמה אחת²⁶ או ד' אמות²⁷ בארצנו הקדושה. וגם כפי שהוא נמצא בחוץ-לארץ בינתיים ומתעסק בעבודה ד"מאך דאך (עשה כאן) ארץ ישראל²⁸, הרי הוא יודע עכ"פ על חלקו שבארץ הקדש.

ה. ועוד ועיקר – שמוסיפים עוד יותר בקיום הציווי והנתינת-כח דרבותינו נשיאינו "מאך דאך ארץ ישראל". שהרי עדיין אוחזים אנו באמצע עבודה זו, והראי' – שעדיין לא בא!...

וע"י שמשלימים ומסיימים את מה שנשאר עוד בזה, החל מ"מאך דאך ארץ ישראל" בנפשו פנימה, ולאחרי-זה בסביבתו ובחלקו בעולם, עד לחלקו בארץ הקדש – זוכים תיכף ומיד ל"לך לך . . אל הארץ אשר אראך", ארץ-ישראל כפשוטה. והיינו, שלא מסתפקים בזה שעושים מחוץ-לארץ – "דא" – ארץ ישראל, אלא הולכים לארץ ישראל כפשוטה, שע"ז מתווספת שלימות בכל עניני ארץ הקדש, הן הגשמיים ועאכו"כ הרוחניים.

וכל זה צריך להיות באופן ד"לך לך", הליכה שבאין-ערוך. והיינו, שמבלי הבט על כל מעשינו ועבודתינו עד עתה, כולל העבודה ד"מאך דאך ארץ ישראל" במשך ג' ימים, ג' חדשים, ג' שנים ויותר – ישנו הכח לעשות בכל ענינים אלו באופן דהליכה אמיתית, באין-ערוך לגמרי. כך, שאף שישנו כבר ה"מאתיים" הרי אדרבה תיכף נעשה רוצה

24 חו"מ הל' הלוואה סל"ה.

25 ראה לקו"ש ח"כ ע' 309 ובהערות שם. ספר השיחות תשמ"ט ח"ב ע' 442 ובהערות שם.

26 ראה דרישה חו"מ סס"ז סקכ"ד.

27 שו"ת מהר"ם ב"ר ברוך ס' תקל. וראה לקו"ש וספר השיחות שבהערה 25.

28 אג"ק אדמו"ר מוהרי"צ ח"א ע' תפה.

"ארבע מאות"²⁹, ומיד כשמשיג את ה"ארבע מאות" הרי הוא רוצה שמונה מאות!

ולהעיר, ש"שמונה" בכלל קשור עם הגאולה העתידה³⁰, ועאכו"כ הענין דעשירי³⁰. וענין זה מודגש במיוחד בעמדתו בשבת זו הבאה לאחרי ההכנה דערב ש"ק, העשירי בחשוון, הבא לאחרי ההקדמה דעשירי בתשרי. אלא שתשרי ענינו העבודה ד"מרובה במועדות"³¹, משא"כ חודש חשוון, הרי הוא ההיפך הגמור מזה, שכל-כולו ימות החול, והעבודה אז היא, שמהחול עושים "חולין שנעשה על טהרת הקדש"³². ועד לחולין שנעשו על טהרת פרת חטאת!

– ויהי רצון, שנזכה תיכף ומיד לטהרה דפרה העשירית, אשר, "והעשירית יעשה המלך המשיח"³³ בגאולה האמיתית והשלימה, ומשה ואהרן עמהם³⁴ [נוסף על הטהרה שע"י הקב"ה בעצמו כמ"ש³⁵ "וזרקתי עליכם מים טהורים וטהרתם", "לפני הוי' תטהרו"³⁶, שתכלול באפרה גם את אפר כל הפרות שקדמוה³⁷, שע"י מיתוסף עוד יותר בטהרת הפרה העשירית (ע"ד – שאע"פ שהתורה בכלל, "אוריין תליתאי", נצחית היא³⁸, הרי מיתוסף בזה עוד יותר כשקוראים בתורה את הפרשה השלישית, פר' "לך לך" –

(29) ראה קה"ר פ"א, יג. פ"ג, יו"ד. – רמב"ן ובחי"ט פ"ח חיי שרה. ועוד.

(30) ראה ערכין יג, ב. ועוד.

(31) ראה ב"י או"ח סתצ"ב (ד"ה ומ"ש). שו"ע אדה"י שם ס"ב. הוספה לשו"ע אדה"י (להר"ן מדובראוונע) או"ח סקל"א ס"ח.

(32) חגיגה יט, סע"ב. וראה תו"א פרשתנו יג, א.

(33) רמב"ם הל' פרה אדומה ספ"ג.

(34) ראה יומא ה, ב.

(35) יחזקאל לז, כה.

(36) אחרי טז, ל.

תליתאי שבתליתאי).

ואזי יקויים כאמור "לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", בפשטות, כולל גם הפירוש ב"אראך", "אראה ואגלה אותך בעצמך"³⁹, שהקב"ה מגלה ומראה את כל מה שיהודי אוצר בתוכו ("אלץ וואס א איד פארמאגט"). ועד שזה נראה בגלוי גם בעניני שבעים אומות-העולם המנויים בפרטיות בסוף פרשת נח, וכמודגש בסיום וחותם פרשת לך לך בענין "בריתי בבשרכם לברית עולם", שבריתו של הקב"ה ניכרת בכל הבשר דהעולם, שגם בגשמיות וחומריות העולם ניכר בגלוי כח הפועל בנפעל, כולל ובמיוחד – במין המדבר שבעולם. ובמכ"ש וק"ו: אם אפילו בתאנה (כמאחז"ל בזה⁴⁰) ועד לאבן (ש"מקיר תזעק"⁴¹) יתגלה כח הפועל בנפעל – עאכו"כ בנוגע לאומות-העולם, מין המדבר, בקיום היעוד "והיתה להוי' המלוכה"⁴².

ועוד – והוא העיקר – שכמו שכשאברהם נצטווה ע"י הקב"ה "קום התהלך בארץ לארכה ולרחבה", הוא קיים זאת בתכלית הזריזות ללא שהיות, כמובן בפשטות, כמו-כן נזכה כולנו לקיים תיכף ומיד את ה"לך לך גו' אל הארץ אשר אראך", ובאופן ד"לארכה ולרחבה", – בארצנו הקדושה, ובירושלים עיה"ק, ובהר הקדש, ובבית המקדש, והעיקר – תיכף ומיד ממש.

(37) ראה פרה פ"ג מ"א. שם מ"ה ובמפרשים שם.

(38) תניא רפ"ז. ובכ"מ.

(39) תו"א פרשתנו יא, ב.

(40) ראה מדרש תהלים עג בסופו. יל"ש ירמ' רמז שטו בסופו.

(41) תבוק ב, יא. וראה ספר השיחות קיץ ה'ש"ת ע' 87. "היום יום" ט"ו אדר א.

(42) עובדי' א, כא.

לפרסם ולהכריז על המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה

המורם מכל האמור לעיל בנוגע למעשה בפועל – "המעשה הוא העיקר":

[. . .] לפרסם ולהכריז אודות השמחה – המשכת השמחה ד"זמן שמחתינו" על ובכל השנה כולה, שמחה גלויה, באופן הנראה ונגלה לעיני בשר, ובתור התחלה – בהתוועדות זו ביום הש"ק ("ביום שמחתכם אלו השבתות"), במקום קדוש, מקדש מעט: בית-כנסת ובית-מדרש, ובמעמד הציבור, "ברוב עם הדרת מלך", ובפשטות – לא רק הדיבור בענין השמחה, גם לא רק שירה, ומחיאית כפים כו', אלא (גם) ריקוד ברגלים, ובאופן שהרגלים מנשאים את כל הגוף, עד ל"נשא את ראשי".*

(משיחת ש"פ לך לך ח' מר-חשוון ה'תשמ"ח - מוגה)

נעשה הריקוד), מגביהים גם את החלקים העליונים, עד להראש.

[. . .] וכאמור, ריקוד זה הוא בתור התחלה, והעיקר שהשמחה והריקוד נמשכים על ובכל השנה כולה, שמחה אמיתית. ע"פ תורת-אמת (ופשיטא – לא באופן ד"מצות אנשים מלומדה", ח"ו), היינו, לא רק ברגעים אלו, אלא גם במשך כל השנה, "ברית עולם".

ועוד והוא העיקר – שמריקוד זה נרקוד לקבלת פני משיח צדקנו, בארצנו הקדושה, בירושלים עיר הקודש, בבית המקדש, עד לקדש הקדשים.

(* בסיום חלק זה דהשיחה – עמד כ"ק אדמו"ר שליט"א מלוא קומתו, ורקד על מקומו משך זמן רב, בשמחה גדולה ועצומה. המו"ל.

[מהשלמות שיחה זו (הנחה בלתי מוגה): כלומר, לא מספיק להשאר לישב במקום, ולרקוע ברגלים (אף שגם אז חודרת השמחה בכל הגוף, עד לרגלים), אלא יש צורך בריקוד בעמידה דוקא, שאז, פועל הריקוד הגבהת כל הגוף, עד להגבהת הראש.

וע"ד האמור לעיל אודות מעלת הגשמיות דוקא, תחתון שאין תחתון למטה ממנו – שע"י הגבהת החלק התחתון, ובנדו"ד, העקב שברגל (שעל ידו

ואדרבה: מכיון ש"מלכויות מתגרות אלו באלו" באופן כה פראי שלא הי' לעולמים, לכן "צפה לרגלו של משיח" –

הרי ע"י שמחה מחזקים ביותר את הבטחון בהקב"ה, ש"לא ינום ולא יישן שומר ישראל"⁵, ובענין ד"צפה לרגלו של משיח", וב"אחכה לו בכל יום שיבוא".

זה גופא, ה"אחכה לו בכל יום שיבוא" – הבטחון בהקב"ה, שיביא את משיח בקרוב ממש – מגדיל עוד יותר את השמחה, ביתר שאת וביתר עוז.

ב. וענין נוסף בזה:

מספרים על אחד מצדיקי פולין כאשר עוד הי' בקטנותו ממש – ד"בוצין בוצין מקטפי' ידיע" – שבזמן שמנעו מאיתו תפוח, אמר ברכת "בורא פרי העץ" ועי"ז הכריח לתת לו את התפוח.

ובנוגע לעניינינו: על ידי זה גופא שיהודים ישמחו בשמחת הגאולה, מצד הבטחון שהקב"ה יביא את המשיח בקרוב ממש – הרי זה גופא, כביכול, יביא את הקב"ה, אבינו שבשמים, למלאות מהר יותר (אחישנה) את משאלות לבבם של ילדיו.

ג. פשוט שכל זה אינו כלל וכלל הענין דדוחק את הקץ – כיון שלא מדובר כאן אודות קבלה מעשית, השבעת מלאכים וכיו"ב,

אלא – אודות לימוד תורה וקיום מצוות בשמחה ובהוספה, כולל גם ופשיטא –

לחשוב על פירוש המילות כפשוטו, כשעומד לפני הקב"ה ומבקש מאיתו: ותחזינה עינינו בשובך לציון ברחמים, וכן – את צמח דוד עבדך מהרה תצמיח – ולכוון לכך באמת.

ואזי – ישאל את עצמו ("א פרעג טאָן באַ זיך אליין"): מה עשיתי היום בנוגע לזה?

(משיחת ש"פ לך לך, ח' מ"ח ה'תשמ"א – מוגה (לקו"ש ח"כ ע' 384))

6) ברכות מח, א.

4) ב"ר פמ"ב, ד.

5) תהלים שם, ד.

לפעול שכל העולם יכריז שמוכנים לגאולה

[. .] מזה ישנה הוראה לכאו"א:

הקב"ה מצוה לכל יהודי (ע"י אברהם אבינו): "לך לך מארצך וממולדתך מבית אביך אל הארץ אשר אראך", צא מעצמך ומד' אמות שלך, מארצך ומולדתך וביתך, וצא לפעול ולשנות את העולם שיתנהג כפי רצונו של הקב"ה, ע"י הפצת היהדות, תורה ומצוות לכל היהודים שאתה יכול להגיע אליהם, ובכלל – טוב ויושר לכל באי עולם!

טוען היהודי: ע"י הירידה בעולם – אפשר לכאורה לגרוע בשלימות עבודתו לה', למה הוא צריך לידד – מוטב שיתיישב ללמוד יותר תורה לעצמו, ולקיים מצוות בהידור?!

אומר הקב"ה בתורתו – אדרבה: דוקא ע"י היציאה "מארצך גו" לפעול בעולם, יהי "אראך" – שיגלה מהותו ומציאותו האמיתית של יהודי, ומקבל ע"ז כחות יותר נעלים ממה שיש לו כשהוא בפני עצמו [למעלה עוד יותר מהדרגא דאברם, שכל הנעלם מכל רעיון]!

באם ציווי זה ישנו ליהודים בכל הדורות, על אחת כמה וכמה בדורנו זה – שיש לנו ההוראה מפורשת מכ"ק מו"ח אדמו"ר נשיא דורנו, שלכל אחד ואחת מהדור ישנה השליחות דהפצת היהדות, "לך לך מארצך גו" – לצאת לעולם, בכל קצוי תבל, עד לפינה נדחת, להפיץ שם תורה ומצוות ויהדות, כולל ובמיוחד – הפצת המעיינות (דפנימיות התורה) חוצה.

שואל הוא: מוטב שישאר לשבת בארצך, מולדתך ובית אביך, ששם למד ולומד נגלה וחסידות, מתפלל בכונה ומקיים מצוות בהידור – מלצאת בשליחות למקום חדש, שיש נסיונות חדשים, ועד למקום שאינו יודע כלל איזה מקום הוא זה – רק עתה צריך להראות לו ("הארץ אשר אראך")?!

למה צריך לצאת להתעסק עם אחרים – כשיכול להשאר סגור בד' אמות שלו ולהתעסק עם עצמו?!

הורה נשיא דורנו שלא זו הדרך כלל. ואמר בפירוש שלכל אחד ואחת יש החוב וזכות ואחריות לצאת לשליחות הנ"ל! ולא סתם לצאת י"ח ולעשות טובה ולעזור לשני כשבא אליו וכו' – אלא הוא צריך בעצמו לצאת ולחפש יהודים לעזור להם בגשמיות וברוחניות.

בנוסף לזה יש גם הסברה – שאדרבה: "לך לך מארצך גו" הוא "להנאתך ולטובתך", דוקא עי"ז שיוצא לשליחות זו – נעשה "אראך", מתגלה מציאותו האמיתית! וביחד עם זה – מקבל מהמשלח (ועל ידו – מהקב"ה) כחות וכלים נעלים וגדולים יותר (גדולים – ממה שהי' מקבל באם הי' נשאר במקומו) לקיים שליחותו בעולם, הן כחות שאפשר ליהנות מהם

1) ולא אמר לו איזה מקום לילך – שזה נסיון בתוך עה"פ). אבל ראה פרש"י (ריש פרשתנו). נסיון (תנחומא ישן. נעתק בתורה שלימה פרשתנו

מוקדש לעילוי נשמת
ר' יהודה ב"ר צבי הירש ע"ה סטראל – נפטר ביום כ"ז אלול
ולע"נ זוגתו טשרנא גיטל בת ר' יעקב ע"ה – נפטרה ביום ה' טבת
יה"ד שתיכף ומיד יקויים היעוד "הקיצו ורננו שוכני עפר" והם בתוכם, בגאולה האמיתית והשלימה
נדבת בנם – יבלחט"א – הרה"ח שמואל סטראל ומשפ' שיחיו

מיד (להנאתך), והן כחות שיתגלו אח"כ במשך הזמן (לטובתך).

הלואי – שהיו מנצלים כדבעי ובפועל כל הכחות שנותנים בריבוי הכי גדול ("מ'גיסט")!...
ויתרה מזה:

הי' אפשר לחשוב, שאמנם צ"ל הליכה מארצך גו' למלא השליחות בעולם – אבל זה צריך לבוא לאחרי זמן והכנות רבות, עד שייגיע לדרגות נעלות בעבודה וכו'.

ישנה ההוראה ברורה מנשיא דורנו, שבדורנו אין זמן לחכות לכל ההכנות.

– בזמן דאדמו"ר (מוהרש"ב) נ"ע (ועאכו"כ לפנ"ז) הי' הסדר, שקודם למדו כו"כ שנים בתומכי תמימים, ואח"כ נעשה עובד ומשכיל כו', ואח"כ הי' אדמו"ר נ"ע קורא להכנס אליו ומצוה עליו לנסוע לשליחות להיות רב, מלמד, ראש ישיבה וכיו"ב;

אבל בזמננו נותנים לכאו"א מיד השליחות ד"לך לך מארצך גו', אומרים ברור שאין מה לעשות הכנות, וללכת הליכה מדרגא לדרגות רבות, אלא צ"ל הליכה שלא בערך – מיד כששייך לזה צריך לצאת מארצך גו', ולהתמסר לעבודת השליחות דדורנו זה: להרעיש את העולם ביהדות!

ואדרבה: מכיון שזוהי הליכה שלא בערך – אזי ה"אראך" הוא יותר גדול, כנ"ל בארוכה.

יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה

ויש להוסיף, שאפילו לאחרי שכבר יצאו לשליחות הנ"ל, ופעלו גדולות ונפלאות – צ"ל בזה גופא תמיד "לך לך", הליכה מחיל אל חיל,

הן בנוגע לאלו הפועלים אתם, שצריך לדאוג שתמיד יתעלו למעלה מעלה, והן בנוגע לעצמו (השליח) – שאינו צריך לעצור לאחרי שעשה ופעל, ועד שהמקבל שלו כבר התעלה ממנו וכיו"ב, אלא אפילו לאח"ז צריך לנצל הכשרונות שה' נתן לו בנוגע ליהודים אחרים (וגם בנוגע ליהודי זה – עי"ז שמפתח יותר כשרונותיו, במילא יהי' לו עוד מה לתת לשני, או לעזור לשני שיוכל להשפיע עליו)².

[ומזה גם הוראה בנוגע לכינוס השלוחים שיתקיים בעוד כמה שבועות – שנוסף לעצם המעלה דההתאספות יחד ואיש את רעהו יעזורו ולאחיו יאמר חזק³ ומקבלים החלטות טובות וכו', צריכה להיות עיקר ההדגשה – בנוגע לה"שטורעם" בקיום השליחות בפועל בעולם ובפועל ממש].

ובכל זה ניתוסף יותר – כשרואים שלאחרי כל הפעולות שכבר עשו, וגם צחצחו את הכפתורים⁴, משיח עדיין לא בא. הרי זו הראי' הכי מוכרחת, שצריך לעשות עוד יותר ועוד

(2) ויש לומר שזהו הלימוד המסיפור בזה פרשתנו (3) הפטרת שבת זו (ישעי' מא, ו).
(פז, ב). נתבאר בהתוועדות בארוכה. (4) ראה שיחת שמח"ת תרפ"ט.

יותר*.

וככל שפועלים יותר בשליחות, ועם "שטורעם" יותר גדול – מקבלים יותר כחות (כנ"ל), הן בנוגע לקיום השליחות והן בנוגע לענינים הפרטיים לגמרי, ברכות בבני חיי ומזוני ריחי. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשמ"ט – מוגה*)

(* מההשלמות לשיחה זו (הנחה - בלתי מוגה):
ולכן, יש להסיר את ה"כפפות" ולהתחיל לעשות בפועל ממש, עד שיפעלו שכל העולם, עמי הארץ כו', יכריזו ויצעקו שמוכנים כבר לגאולה, שאז, לא תהי' ברירה למשיח צדקנו, ויהי' מוכרח (כביכול) לבוא בפועל ממש תיכף ומיד.

(** הערת המו"ל: שיחה זו הוגהה ע"י כ"ק אדמו"ר מלך המשיח שליט"א באידיית ונדפסה בספר השיחות תשמ"ט ח"א ע' 38 ואילך. לפנינו תרגום השיחה ללשון הקודש כפי שנדפס ב'התוועדות' תשמ"ט ח"א ע' 318 ואילך (התרגום הוגה ותוקן מחדש על-ידינו).

לערוך את ההכנות בפועל לקניית א"י בשלימותה

[. . .] מכיון ש"אחכה לו בכל יום שיבוא" (אחכה שיבוא בכל יום) – לפיכך השתוקקו בני"ב בכל הדורות שיקוים כבר "לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", ולקנינו של כל עשר הארצות.

ולהוסיף, שענין זה נוגע באופן מיוחד בדורנו זה ובזמננו זה – כמדובר כמה פעמים שכבר "כלו כל הקיצין", וכ"ק מו"ח אדמו"ר הודיע שכבר שבו בתשובה וגם את הכפתורים כבר ציחצחו. לפי כל הסימנים הרי שדורנו הוא הדור האחרון לגלות ובמילא הדור הראשון לגאולה. עפ"ז מובן שזהו ענין שהזמן גרמא – לערוך כבר את ההכנות בפועל ל"לך לך מארצך גו' אל הארץ אשר אראך", תיכף ומיד ממש, ויקנו את ארץ ישראל בשלמותה – כל עשר הארצות – שהן נחלת עולם של בני"י, ירושה לנו מאבותינו מאז ברית בין הבתרים; החידוש כעת יהי' שיקבלו את ג' הארצות בדרכי נועם ובדרכי שלום, כיון שבאותו הזמן (בימות המשיח) לא יהי' שם כו' מלחמה כו'. אומות העולם ימסרו אותן לבני"י ברצונם הטוב. (משיחת ש"פ לך לך, י"א מרחשון ה'תשנ"ב - מוגה)

אין להכריח את הקב"ה להביא את הגאולה

תרגום חפשי ללשון הקודש - בעריכת מערכת "יחי המלך"

א. בזמננו זה ישנה הדגשה מיוחדת בחשיבות הענין ד"עבדו את ה' בשמחה"¹, כש"החושך כסה ארץ וערפל לאומים", אבל זה לא נוגע בבני ישראל – ויתרה מזה "ועלך יזרח ה"ה"², "ה' שומרך ה' צלך על יד ימינך יומם השמש לא יככה וירח בלילה"³

(1) תהלים ק, ב. וראה רמב"ם סוף הל' לולב.
(2) ישעי' ס, ב.
(3) תהלים קכא, ה-ו.